

града, с малки като карфици очички, скрила ръце под черен шал и внучката ѝ, шест-седем годишно момиченце в тиролска рокличка, седят на края на скамейката като на тръне и мълчат.

Влакът фучи, слънцето промушва широки ленти прах през прозорците, войниците смучат ментови бонбони и викат, за да се чуят. До тях, един нисък, посивял мъж, небръснат, с дигнати на чело очила, държи на коленете си кошница, пълна с червени и сини съновници и ги предлага на компанията. На самия край на скамейката се е сгушил някакъв безцветен човек, в полуселско-полуградско облекло, цялото в крѣпки, изнищено по ръбовете, като че ей-сега ще се разшии и смъкне от снагата му. Той не участвува в разговорите, но слуша, усмихва се, подсмърча и бърше с длан зачервения си хремав нос. До нозете му е сложена избеляла селска торбичка.

След няколко минути едрият мъж се връща и отново застава между скамейките, оглеждайки надълго и без стеснение всички, един по един. Грамадната му фигура закрива прозореца. Между устните му стърчи кибритена клечка, под избръснатото меснато лице грее син галузник.